

Ekonomi gya büyüyor, ama iŖçiler-emekçiler ölüyor...

Hayat telaŖemiz ortak. Bir geçinebilme mücadelesidir ki deneyip duruyoruz. Açlık sınırını aŖmayan cretlerimizle; barınma, sağlık, eğitim, ulaŖım gibi bir dolu sorunu aŖmaya çabalıyoruz... Sonra büyüyen ekonominin, en çok büyüyen sektörlerinden birinde bir ses yükseliyor: "Geçinemiyorum!" 2017 Türkiye ekonomisine dönük ekonomik gzellemeleri, 2018 için çizilen pembe tabloları yırtan bir ses... "Byyoruz," "Gçleniyoruz," niralalarını bastıran bir ses...

Geçinemiyor; çünkü 5 yıl önce geçirdiği iŖ kazası sonrası uzun süre iŖe geri dönemiyor, 5 yıldır süren davası halen sonuçlanmadığı için tazminat alamıyor... İŖ kazasının sonrası doğan sağlık sorunları nedeniyle yeni bir iŖ bulmakta zorlanıyor...

Geçinemiyor ve baŖvurularından hiçbir sonuç alamadığı gerekçesiyle, çareyi meclis önünde kendini benzin dökerek yakmakta buluyor.

İnşaat işçisi Sıtkı Aydın tek bir şey istiyor: Muhatap bulmak.. Bunun için ölümü gözü alıyor.. Ancak gelin görün ki muhatap alınmak bir tarafa tümüyle görmezden geliniyor! Çünkü “Yeni” ve “Güçlü” ve “Büyüyen” Türkiye’de böyle şeyler yaşanmaz!

Bu Türkiye’de manşetler yalnızca büyüme oranlarına işaret eder. O büyümenin ne pahasına olduğunu ise göstermek istemezler.

Cari açığın 4,5 milyar doları aştığını; dış borçlanmanın 432,4 milyar dolara çıktığını; 50 milyon emekçinin yoksulluk sınırı altında yaşadığını; gerçek işsizlik oranlarını söylemezler.

İhracattaki artıştan söz ederler de mesela iş cinayetlerindeki artışı konu etmezler.

Rakamlar korkunç!

Oysa İşçi Sağlığı ve Güvenliği Meclisi (İSİG) raporu Türkiye’nin 2017 yılında kırdığı yeni bir rekoru açıkladı. Bu rapora göre 2017 yılında 2.006 işçi, iş cinayetleri sonucunda hayatını kaybetti. Bu sayıya meslek hastalıklarının dahil olmadığını ekleyelim. Bu açıdan 2017, maalesef şu ana kadar yaşanan en büyük kayba tanıklık etti. İş kazasında hayatını kaybedenlerin 80’i ise çocuk işçiydi.

Peki, iş cinayetleri en çok hangi sektörlerde yaşandı dersiniz? Bu sektörlerin size çok yabancı gelmeyeceğini söylebiliriz; çünkü bu sektörler aynı zamanda en çok “büyüme”nin yaşandığı sektörler.

Birinci sırada inşaat yer alıyor. Hani Çalışma Bakanlığının 4 ay sürdürdüğü “Hedef Sıfır Kaza” kampanyasının odağındaki inşaat sektörü... Bu kampanyanın aktif olduğu Mayıs-Eylül arası 4 aylık süreçte bile en az 167 inşaat işçinin yaşamını yitirdiği tespit edildi.

İnşaatın hemen ardında tarım yer alıyor ve rapor iş cinayetlerinde en çok artışın metal, madencilik ve enerji

sektörlerinde yaşandığına işaret ediyor. Her geçen gün daha kötü çalışma koşullarına mahkum edilen işçilerin iş kazası geçirme oranlarındaki artış elbette tesadüf veya kader değil.

Güvencesizliği bir çalışma disiplini haline getiren AKP iktidarı, OHAL ve KHK'ler rejiminden güç alarak güvencesiz, esnek ve kuralsız çalışma koşullarını daha da ağırlaştırdı ve yaygınlaştırdı. OHAL'in keyfi uygulamaları, çalışma koşullarına da yansıdı. Ucuz, güvencesiz çalıştırma ve sendikasızlaştırmaya dayalı istihdam politikaları iş cinayetlerinin artmasının en büyük sebebi oldu. Yine İSİG'in rapolarına göre OHAL sürecinde işçi ölümlerinde yüzde 10 oranında bir artış gerçekleşti. Çünkü OHAL koşulları altında işçiler grev yasakları ile, ifade ve toplanma hakkındaki kısıtlamalar ile haklarını savunmanın bile gerisinde -her koşulda her koşula rıza göstermeleri istenen- bir çizgiye mahkum edilmeye çalışıyorlar.

Oysa geçim derdinde, ekmek parası peşinde binlerce işçinin hayatı, iş yerlerinde işçi sağlığı ve güvenliğini de içeren işçi denetimleri olsaydı yitip gitmeyecekti... Çalışma koşulları ve sonuçları bir kez daha gösteriyor ki **işyerlerinde işçi denetimi** hayatidir! İşverenin kâr güdüsüne, hükümetin güvencesiz, esnek istihdam politikalarına karşı işçinin yaşam ve insanca çalışma hakkını savunan bir mücadeleye ihtiyacımız var.